

Jesen in otrok.

Naša ljuba Gospa se je sprehajala jesenskega dne po zemlji. Gledala je, kako je gozd pestro barvan, drevje pa brez duha in sadu. Leskovo grmovje je spet stezalo svoje veje brez teže in prosto v zrak, na šipkovem grmičevju so se smehljale rdečezlate jagode in trta je trudna visela k tлом, kakor da komaj čaka viničarjeve roke, da ji odvzame grozde. Grozdi so ji bili pretežki.

Ko Marija zagleda živordeče trtine liste, postoji. Potem sede na nizek zid in se zagleda preko dežele. Pa pride po poti otrok, uzre sveto Mater, prav pohlevno sklene rjave roke in pozdravi: »Hvaljen Jezus!«

Nasmehne se Marija temu pozdravu. More li kaj drugega odgovoriti ko »Na vekomaj, amen!«? Otroku se pa zazdi, da je dobrotni nasmeh Matere božje lepši ko svetlo jesensko solnce, pa vpraša: »Božja Mati, je li v raju tudi kaj jeseni? Jesen nas stori tako žalostne, vedno moramo misliti na zimo in na

mraz in na veliko puščobo in na vse uboge reveže in na bolnike.

To otrokovo sočutje nad zimsko bedo revežev in bolnikov je naši ljubi Gospe prav všeč. Nič namreč ni na svetu tako lepo kot srce, polno odkritega sočutja. Zato prime otroka za roko, mu pokaže skozi odprta nebeška vrata in reče: »Poglej otrok, kako lepo je v raj. Tam ni jeseni, tam je večna pomlad brez zimske bede. Zemlja pa rabi jesen in trdi zimski čas tudi mora priti. Ker imaš pa ti dobro srce, naj te ne užalosti ne jesen ne zima; vsakikrat, kadar boš pogledal v svoje srce, boš našel tam večno pomlad in v njej se razveseljuj!«

Otrok je poslušal s sklenjenimi rokami in s povešenimi očmi. O kako lepo je povedala! Zažuborelo je skozi njegovo dušo kot srebrn studenec in sladko vino. To bo zanj solnca dovolj za vso dolgo, hudo zimo, dovolj za vse njegovo življenje. Zavrisne mu srce, polno hvaležnosti. Kajti kdo je tako srečen, da je že tu na zemlji videl božjo mater in govoril z njo o ljubih rečeh?

Toda preden se je otrok prav zavedel, je bil sam na zidu med trtami. Grozdi so se svetlikali polni in rdeči, gorak večerni sij je lil čez svet in nebeške Gospe ni bilo več.

(Schutzengel.)

Venceslav:

Zlata cerkev.

(Pravljica za danes.)

Nekje med hribovi so živeli ljudje. V tesnih dolinicah so ležale hiše, nekaj dreves je zelenelo za njimi, nad vsem je pa viselo nebo — in nič več. Ljudje so bili po večini beraški, še cerkvice niso imeli. Vedno so pa mislili nanjo.

Misli so postale resnica, začeli so zidati. Od vsega svojega so dajali zanjo, berači beraško, bogati kot se spodobi. In res je cerkvice rasla in rasla. Pa so prišli hudi duhovi čez poti. Kar so podnevi sezidali, se je ponoči razrušilo. Postavili so ljudje straže, pa zastonj.